

Jessen: Jeg vil blot sige til det høitærede Medlem, at Tiden vil Gudslees nok vise, hvem af os To der har troet rigtigt i denne Sag. Det ærede Medlem maa gjerne regne Renter og Rentesrenter af Anlægskapitalen med, thi jeg har den fulde Overbeviisning, og skal udtale den, om det endog vækker nok saa megen Latter og Mistro her i Thinget, at den Tid vel skal komme, og det forhaabentlig endnu medens vi Begge leve, da Overstudet af Forrentningen begynder at vise sig.

Indenrigsministeren: Den ærede 1ste Landstingsmand for 10de Kreds (Jessen) ankebe over det Hastværk, hvormed man søgte at gennemføre denne Lov. Jeg skal tillade mig at erindre det ærede Medlem om, at Hastværk ikke altid er en Feil; der er i Virkeligheden Løggivningsarbejder, som det bedst lykkes, ja, jeg turde sige, som det kun lykkes at gennemføre, naar det skeer med Hastværk. — Bestemmelsen i § 5 i Loven af 1861 lyder jo paa, at det ved Lov nærmere skal bestemmes, hvorledes det her omhandlede Bidrag skal udredes, men ikke, om det skal udredes, og jeg maa derfor være enig med min høitærede Collega, Finansministeren, deri, at det er en reen og klar Fordring, som Statskassen har. (Jessen: Paa hvem?). „Paa hvem“ spørger det ærede Medlem? Paa de Egne, som nærmest have Nytte af Jernbanen. Nu anker det ærede Medlem over, men, som det forekommer mig, med Urette, at man ikke har holdt sig til disse Egne; thi hvilket Begreb knytter man til dette Ord „en Egn“? Jeg skal villig indrømme, at det er et noget udvidet Begreb, at tage som „Egn“ hele den interesserede Provinds, men det ligger dog ikke saa overmaade langt fra Lovens Tanke, naar man, som jeg, er overbevist om, at hele Provindsen endog i sine fjerneste Aftroge faaer Nytte, og det endog stor Nytte, af Banen. Forskjellen er i mine Tanker egentlig den, at istedetfor at gaae paa Sagt efter hver enkelt Egn, som skulde have særlig Nytte af Banen,

udvider man Begrebet „Egn“ til hele Provindsen og undtager kun saadanne enkelte Dele deraf, som ubetinget ikke have Nytte af den, eller nedsetter Bidraget med et mindre Beløb for de Egne, som notorisk have mindre Nytte af den end andre. Jeg troer derfor ikke, at det, som er foreslaaet i Lovforslaget, staaer saadimetralt i Modsetning til den Tanke, som er nedlagt i Loven af 1861, men jeg er overbevist om, og jeg troer tidligere at have havt Leilighed til at udtale det ogsaa her i Salen, at, dersom man vilde søge at opfylde Bestemmelsen i § 5 efter dens Bogstav, vilde den aldrig blive opfyldt. — Jeg har meget paa-skjønnet, at min høitærede Collega har været villig til at modtage disse Forsud tilbagebetalte gennem saa lang en Tid, som den er foreslaaet i Lovforslaget. Det kan ikke nægtes, at nogle Egne og Byer komme til at betale forud. Ja, det er ganske det Samme, som har været Tilfældet med den afbøde Beistat, thi den har man ogsaa i mange Egne maattet betale forud, og det meget længe forud, før man fik sine Hovedlandbeveie; men paa den anden Side er der andre Egne, som allerede i flere Aar have havt Nytte og Brug af Jernbanen, og for hvis Vedkommende man med fuld Føie kan sige, at deres Bidrag allerede er forfaldet, og at det er en Moderation, man viser dem ved at modtage det i successive Afdrag. Det forekommer mig ogsaa, at det kan være ganske nyttigt, at Statskassen faaer denne Extraintægt netop paa samme Tid, som Jernbanen ikke fuldt forrenter sig. Den vil jo trænge mindre til en saadan Extraintægt, naar den Tid kommer, — og den ærede 1ste Landstingsmand for 10de Kreds mener, at den er nær — da Banerne forrente sig fuldt. Ogsaa efter min Overbeviisning ville, om ikke Alle i denne Sal, saa dog Mange af os opleve den Tid, da de ihvst-spenste Jernbaner i Virkeligheden forrente sig. — Idet jeg iøvrigt skal følge det Exempel, som blev givet af den ærede 7de Landstingsmand for 1ste Kreds (David), nemlig at udsætte Discussionen om mindre